

Αυτά είναι ο πόλεμος

Όταν ήμουν παιδί είχα ακούσει δεκάδες ιστορίες για τον θείο που χάθηκε στα βουνά της Αλβανίας, για την αβάσταχτη πείνα, την ηρωική κλοπή ενός καρβελιού από το γειτονόπουλο της γιαγιάς, για ξύλο και θανάτους, για τους σκληρούς Γερμανούς, τους δωσίλογους πατριώτες, για τον παπού που έκρυψε έναν Ιταλό στη διάρκεια της Κατοχής.

Οι ίδιες ιστορίες επαναλαμβανόμενες με μαθηματική ακρίβεια σε κάθε οικογενειακή γιορτή έχασαν γρήγορα το ενδιαφέρον τους. Πόσες φορές μπορεί η ίδια ιστορία να σε συναρπάσει;

Ο παπούς είχε διηγηθεί την ιστορία με τον Ιταλό εκατοντάδες φορές. Το ενδιαφέρον μου διέγραψε αναπόφευκτα μια φθίνουσα πορεία. Μέχρι ένα καλοκαίρι, χρόνια μετά, που βρέθηκα μπροστά στη συνάντηση των δύο αντρών, του παπού και του Ιταλού. Πρώτη φορά έβλεπα ανθρώπους να μιλάνε διαφορετικές γλώσσες και να συνεννοούνται απόλυτα σε μια ατμόσφαιρα γεμάτη ευγνωμοσύνη. Αυτό ήταν που γέμιζε τα μάτια αυτού του ανθρώπου, που ταξίδεψε-και θα ταξίδευε αρκετές φορές- για να συναντήσει το παρελθόν του-γλύκα, καλοσύνη και ευγνωμοσύνη.